

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. — Претплата се полаже у Београду код Уредништва „Краљ-Миланова ул. бр. 16. Теразије“ а у унутрашњости код овлашћених скуљача или на пошти. — Цена је листу на годину 20 динара, па по године 10 динара. За иностранство на годину 30 динара. За писаре при начелствима, практиканте у опште, општинске писаре оних општина које су већ претплаћене и за жандарме, у пола цене. Поједини бројеви не продају се. — Рукописи не враћају се. — Писма само плаћена примају се. — Огласи примају се по погодби.

ЛИСТ УРЕЂУЈЕ ОДБОР

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК Н. ДИМИТРИЈЕВИЋ

РИСТА БАДЕМЛИЋ

УПРАВНИК ГРАДА БЕОГРАДА.

Тешко је писати потпуну биографију заслужних људи, у оквиру листа, чији је простор заузет разноврсним стварима. У излагању биографије г. Ристе Бадемлића бићемо зато кратки али исцрпни.

Г. Бадемлић долази у ред оних, који су најстарији по својој служби, јер га још 1859. године виђамо у овој. Његов чиновнички живот пун је разноврсног искуства, што га је текао у дугом низу година своје часне и примерне службе. У Управи града Београда био је практикант, писар, члан и сада управник — представник полиције престоличке. У 1864. години добио је прво указно звање, и то као писар поменуте управе. За тим се низала година за годином, и он је пролазио редом кроз тај пургаторијум чиновничког рада и делања. 1874. г. постављен је био за начелника среског а 1880. г. за члана Управе града Београда. 1881. год. постављен је за начелника округа шабачког; 1882. за начелника округа нишког; 1887. г. за члана Глав. Контроле, а већ идуће 1888. године, као човек од поверења и спреме, враћен је био опет за начелника округа нишког. Као начелник окружни I кл. стављен је био у пензију у години 1889-ој.

1895. године враћен је у службу као инспектор министарства унутрашњих дела, где је за кратко време обишао више од двадесет срезова, ове прегледао и у ред довео. За тим у Априлу 1896. године, постављен је за управника I кл. Управе града Београда.

Кратак је период његовог садањег рада. Кратак, али пун плодности и осведоченог родољубља. У дужности је строг али по све правичан. Тачан је као тачан сат, а то строго захтева и од подчињених му чиновника. Његова је девиза увек била и остаје: *Краљ и Отаџбина.*

Као чиновник за своју ревностну службу, оданост и пожртвовање, одликован је: од Његовог Величанства Краља Александра и Његовог Величанства Краља Милана, овим орденима: Сребрном и Златном медаљом, за ревносну службу; Белим Орлом V и IV степ. и Таков. Крстом IV и III степ. Од Њ. Величанства Султана: Звездом Османлије III степена. Од Њег. Височанства црногорског Кнеза Николе: Даниловим Крстом са звездом II степена и од Његовог Височанства бугарског Кнеза Фердинанда: Крстом са звездом за грађанске врлине II степена.

Поред свега наведенога, у погледу рада г. Бадемлића, њему припада и један део заслуге што је „Полиц. Гласник“ стао на своју снагу и успешно отпочео свој задатак. Он је при покретању листа уредништву ставио на расположење цео албум Управе, у коме су слике свију зликоваца, а тако исто и све нуж-

не податке о њима. И као што је одушевљено радио на напредак у своме ресору — јер је његова заслуга што данас Управа има и свој фотографски апарат за сликање неваљалих људи — исто тако одушевљено и енергично је радио и ради да наш лист добије могућности и за свој даљи опстанак. Нека му је хвала.

ПРОМЕНА ПРЕДСЕДНИШТВА У БЕОГРАДСКОЈ ОПШТИНИ

г. Никола Д. Стевановић, члан Главне Контроле, 5. ов. м. постављен је указом Његовог Величанства Краља за председника београдске општине; а

г. Николи Пашићу, дотадањем председнику, под истим даном уважена је оставка.

КРЕТАЊЕ ПОЛИЦИЈСКИХ ЧИНОВНИКА

а) постављени и унапређени указом од 5. нов. о. г.

г. Андрију Петровића комесара савске полиције за члана I. кл. Управе града Београда.

г. Јосифа Протића комесара железн. полиције у Нишу, у рангу среског писара I. кл., — за комесара савске полиције у Београду, у рангу среског начелника III. класе.

г. Јована Трифуновића писара II кл. среза ужичког, за комесара железн. полиције у Нишу, у рангу среског писара I. класе.

б) постављени и унапређени указом од 6. новембра о. г.

г. Косту Павловића кондуктера поште нишке, за начелника II. кл. среза алексиначког;

г. Владимира Поповића, начелника II класе среза студеничког, за начелника I класе среза космајског;

г. Стевана Поповића, среског начелника у пензији, за начелника I класе среза подгорског;

г. Страхињу Стефановића, начелника II класе среза сврљишког, за начелника I класе среза посавског;

г. Павла Јаснића, среског начел. у пензији, за начелника I. класе среза студеничког;

г. Стевана Радовијевића, среског начелника у пензији, за начелника II класе среза темнишког;

г. Милана Митровића, поштара IV класе нишке поштанско-телеграфске станице, за начелника III класе среза бањског;

г. Косту П. Јанковића, секретара II класе начелства окр. крајинског, за начелника III класе среза поречког;

г. Милутина Адамовића, начелника III класе среза моравског, за начелника III класе среза хомољског;

г. Косту Срећковића, среског начелника у пензији, за начелника III класе среза рамског;

г. Сретена Вукомановића, бившег среског начелника, за начелника III класе среза моравског;

г. Светозара Савића, начелника III класе среза косаничког, за начелника III класе среза добричког;

г. Миљка Борисављевића, бившег среског начелника, за начелника III класе среза косаничког;

г. Светолика Бадњевца, секретара I класе начелства окр. врањског, за начелника III класе среза мачванског;

г. Деспота Бацковића, благајника солског стоваришта у пензији, за начелника III класе среза пчињског;

г. Милана Надашковића, магационара царинарнице београдске у пензији, за начелника III класе среза сврљишког;

г. Андрију Николића, начелника II класе среза драгачевског, за начелника II класе среза арињског;

г. Зарију Х. Арсића, начелника III кл. среза масуричког, за начелника III класе среза лесковачког;

г. Аксентија Ђорђевића, секретара I класе начелства окр. крагујевачког, за начелника III класе среза масуричког;

г. Андрију Стојичевића, начелника III кл. среза рамског, за секретара I класе начелства округа крајинског;

г. Јанићија Благојевића, начелника III класе среза темнишког, за секретара I класе начелства округа врањског;

г. Димитрија Милојевића, порезника у пензији, за секретара I класе начелства округа крагујевачког;

г. Маринка Поповића, начелника I класе среза арињског, за начелника I класе среза јабланичког;

г. Јована Ђорђевића, среског начелника I класе у пензији, за начелника I класе среза грочанског;

г. Мијаила Петровића, начелника II кл. среза јабланичког, за начелника II класе среза ражањског;

г. Анту Петронијевића, среског начелника II класе у пензији, за начелника II класе среза црногорског;

г. Миливоја Јекића, начелника среског у пензији, за начелника II класе среза драгачевског;

г. Илију Ђелмаша, начелника III класе среза ужичког, за начелника II класе среза моравичког;

г. Алексу Цветковића, начелника III кл. среза добричког, за начелника III класе среза прокупачког;

г. Јована Антонијевића среског начелника у пензији, за начелника III класе среза деспотовачког;

г. Милоја Мајсторовића, среског начелника у пензији, за начелника II класе среза ужичког; и

г. Сретена Раковића, начелника III кл. среза моравичког, за секретара I класе начелства округа ужичког.

в) Пензионисани.

г. г. Ђура Стевановић, начелник I класе среза ражањског; Тома Ораховац, начелник III класе среза деспотовачког; Димитрије Ристић, начелник III класе среза прокупачког; Тома Игрошанац, секретар I класе начелства округа ужичког; Коста Петковић, начелник I класе среза космајског; Милоје Петровић, начелник I класе среза бањског; Драгутин Тадић, начелник II класе среза мачванског; Веселин Агатоновић, начелник II класе среза поречког; Атанасије Трифуновић, начелник III класе среза хомољског; Андрија Јовановић, начелник III класе среза алексиначког; Сима Јеротић, начелник III класе среза посавског; Коста Петровић, писар I класе среза пчињског; Коста М. Петровић, писар I класе среза лесковачког; Светозар Ристић, писар I класе среза жупског.

г) Отпуштени.

г. г. Димитрије Жујовић, начелник III класе среза грочанског; Сретен Поповић, начелник III класе среза црногорског; Живко А. Ристић, писар I класе среза љубињског; Михајло Тодоровић, писар II класе среза лужничког; Светозар Протић, ванредни писар прве класе начелства округа рудничког и вршилац дужности писара среза љубињског; Гвозден Анђелић, ванредни писар II класе начелства округа подринског и вршилац дужности писара среза јадранског и Витомир Максимовић, писар II класе начелства округа пиротског.

ПОЛИЦИЈСКЕ РЕФЛЕКСИЈЕ

(МАМЕЊЕНО ПРЕСТОНИЧКОЈ ПОЛИЦИЈИ)

НИШЕ

Један члан београдске полиције.

(НАСТАВАК)

И наш Београд има своју *полицијску физиономију*. Уз све особине, којима се одликују престонички градови, Београд има и један вишак особина, које потичу из његовог *географског* и *националног* положаја.

Као прва станица Европе, којом се закорачује или баш на исток или у његово предграђе, тек Београд је превалац *) свега културног и прогресивног жавота од запада на исток. На мети, на ударцу, он има да прими сав прогрес Европе онакав какав се развија у томе западном, цивилизованом свету, па да га свари, прекува за своју скоро источњачку природу.

И Београд каска за Западом: он има *своје* радикале, *своје* либерале, *своје* прогресисте, *своје* социјалисте, *своје* демократе — па и *своје* анархисте и *своје* нихилисте?

У својој борби за националним опстанком, задоцнео за прогресом Европе, као изгладнео човек халапљиво гута залогаче, који му се добацују; он их и не сажваће добро, не бира их ни по квалитету, ни по квантитету, већ их трпа у изгладнела и потребита уста, и стомак, преоптерећен, меље, вари,

*) *Превалац*, народан израз за место преко кога *преваљује*, *прелива* река или поток кад се забрани. У фигуративном смислу значи место на ударцу, преко кога се не може заобићи.

сварује — а резултат: пролетер, из кога се напоследку, таложи свет над којим има полиција да бди и од кога има да чува онај други *прави свет* који је за културу и прогрес.

Прогрес Запада, што само тангира Београд, таложи сав кал и шљам, којим је прогрес праћен.

То је судбина *географског положаја* Београда.

С *националног* гледишта, Београд је стојер свега покрета, жеља, тежња и иницијативе у претензијама народног уједињења. Као једино моћна и која озбиљно преставља, да српска раса, као држава, може да уђе у коло европских држава, Београд је још и за раскомадано Српство кула-светиља, којој оно тежи.

И једна и друга особина, у вишку особина Београда као престоничког града, и чини, те се становништво Београда јавља у једној шареној, калејдоскопској слици.

Прогрес великог просвећеног Запада *en passant* сталожно је од својих нација само *имена* великих народа и од 60.000 становника, који чине општу физиономију Београда, *дао један огромни процнат странаца*.

Није безначајно што у својим „Полицијским рефлексима“ унесмо и из културне историје Београда две његове карактерне црте: *географски* и *национални* положај.

Обе те културне карактерне црте Београда чине *најезду*, која јако доприноси у стварању или *оште* или *полицијске* физиономије Београда. Она је, као заразна, прожмала све друштвене редове и њој — нема више лека.

Кад је реч, дакле, о *полицијској физиономији* Београда, уз сву карактерност, коју тој физиономији даје Београд као *престонички град*, ваља имати на уму и обе истакнуте културне црте његове.

Да пређемо сад на чисто *полицијску физиономију* Београда.

Ту, већ на првом кораку, кад хоћемо да изнесемо *en bloc* слику полицијске физиономије Београда, кад само ваља да нам се отворе „анали београдске полиције“ и испред очију да пролазе — групе наредника и пролетера, издељани по фаховима: убице, коцкари, варалице, лопови, кесароши, блуднице, подводници, пијанице, просјаци, скитачи, сав друштвени измет и шљам; — ето, ту већ застајемо, ту се сусретамо са свом невештином, нехатом и без духа — *београдском, престоничком полицијом*.

Београдска престоничка полиција не може, она није у стању, да вам, као човеку од фаха, само отвори своје анале, покаже своје бројеве, који ће вам јасно говорити о наличју нашег лепог Београда; она то не може, — јер ни сама не зна нити их има.

Све што београдска престоничка полиција може да вам да, ево, ми у неколико редака износимо на тапет: — за осам месеца од ове године београдска је полиција казнила: за скитњу 1.419 лица; за блудничење 246; за прошњу 113; за коцкање 70; за пијанчење 69; за неред 434; за невенчан живот 90; за крађу 122; за подвођење 27; за превару 14. — Свега 2.604 лица.

Ово је целокућна цифра, која спада у *праву полицијску физиономију*. Ово је број иступних криваца, које је београдска престоничка полиција, по својој надлежности, избацила за осам месеца, од 1-ог марта до 1-ог новембра, ове године.

Овом броју ваља додати 1.209 лица кажњених за иступне кривице административне, хигијенско-санитетске природе: неупис млађих, непријаву кирација, нечистоту, безправну радњу, продавање забрањених лекова, продавање поквареног меса, воденог млека и т. д. и т. д.

То је све, што београдска престоничка полиција, кад вам отвори своје „анале“ (!), може да вам пружи података за своју полицијску физиономију.

Но има још нешто.

Београдска полиција врши један пут недељно и *иотере* на скитнице, нераднике, — лица, која не могу да покажу ни уредно занимање, ни материјална средства за свој опстанак.

Просечан број лица што их потере шчисте у Управине затворе, износи месечно 240, за осам месеца 1.920.

Осем тога, београдска полиција води још и свој „Списак познатих лопова и кесароша“. То је некакав покушај и зачетак (већ од десетину година) за *регистирање полицијске физиономије* Београда. Број тих лица износи 200.

Ето, у неколико редака исцрпели смо све податке, које је београдска полиција својим животом стекла; у неколико редака прешли смо најновију историју београдске престоничке полиције, која обухвата *извесно* једну деценију, ако јој прошлост, која као да је нешто светлија, не позајмљује коју годину од својих деценија.

Још једном понављамо, то је све што београдска полиција може и што је у стању да пружи. То, опет, што она, можда, од свег срца и свом озбиљношћу и ауторитетом, пружа, ако већ није ништавни, толико је мило, да се показује и слива у један го, механичан и канцеларијски рад.

Међу тим, да нам се не пребаци необјективност, хоћемо, да истакнемо *једну карактерну црту београдске престоничке полиције*. Оно, што нема у својим аналима, што нема *вођене* и *сређене* полицијске физиономије, београдска полиција *попуњује традицијом*, која се провлачи и прича од генерације на генерацију. *Памћење* је главно што чини ефект београдске полиције.

Колико је опет та карактерна црта београдске полиције извор за *полицијску физиономију Београда* довољно је само то, што је везан за личности и што, да послужи као извор, има тек да се учи, сазнаје и ишчепркава.

Све што београдска полиција има, све што она пружа, сва њена средства сад су — на тапету.

Да дискутујемо о њима, да их компарирамо и да разгледомо шта нам она казују.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ИСТРАГА

VI

О крађи.

(НАСТАВАК)

Једном се десио овакав случај:

Неки домаћин враћао се позно у вече са неке пријатељске вечере својој кући, у којој је баш у то време крађа вршена. Лоповски стражар, који је знао да је он газда куће, даде својој дружини у кући знак, да гледају пута и начина, како ће умаћи. Он међутим сачека газду пред капијом. Чим му се приближио и упитао га шта ту ради и кога чека, он му одговори: да му се жена напрасно разболела; да има јаке болове и да је дошао по бабицу, која у тој кући станује, да је одведе његовој болној жени. Газда га увераваше да у његовој кући не седи никаква бабица, да никада није ни седела, нити би он дозволио да у његовој кући станује. Али овај лоповски стражар запомагаше непрестано, доказујући, да му је казато, да на сигурно у тој кући бабица станује. На томе остаде све дотле, док му газда не рече, да ће га одвести до стана једне најближе бабице. Ту понуду прими овај са највећом благодарношћу, па се онда обојица упутише што брже могуће бабичиној кући. Али кад се газда уморан вратио својој кући, имађаше шта и видети. Капија беше отворена, а из ње изађе брзо и последњи лопов са богатим пљеном, који је у његовој кући уловио, а кога он у забуну не могаде ни задржати, нити му лик запазити.

Из тога се случаја, дакле, јасно види, како је овај предени лоповски стражар вешто умео да заведе газду куће, само да би његова дружина лакше и успешније могла свој отпочети посао да сврши.

Ако се деси да се дотичном месту, где лоповски стражар стражари, приближује чувар јавне безбедности, онда се овај увек стара да га ма на који начин задржи. Но како то увек не испада баш сасвим добро за руком, те да га може у какав разговор уплести, или од њега ма какво било обавештење тражити, онда му обично не остаје ништа друго, до да својим чудноватим и необичним понашањем, привуче на се пажњу чувареву. Пође ли му то лако за руком, онда он обично тако чини, да његова личност ниуколико не падне у сумњу, јер се направи да је болестан, или да је нешто необичнога опазио, наравно на сасвим супротној страни од места, где његово друштво крађу врши и т. д. — Не пође ли му ни то за руком и опази ли да његовом друштву прети опасност, онда му обично не остане ништа друго, до да се да ухапсити, те тиме остало друштво да спасе. По себи се разуме, да он ствар тако удеси,

да за њега нема никакве опасности. Понајчешће учини се пијан шарма, те на тај начин изазове чувара да га одведе у хапс, како ће сутра дан опет бити пуштен. На тај начин спасе он другове своје, те ови и крађу изврше и неопажени умакну. У таким приликама такав лоповски стражар посрђе, виче, гурне чувара, једном рачи, он се тако понаша, да га овај мора ухапсити. У овоме има истина доста тешкоће, јер се није лако претварати, али он ипак употреби сву своју вештину у томе. Учини се као да не може да иде, легне на земљу, протестује и моли, али се ипак добро чува, да не учини више штогод, него што је неопходно нужно, т. ј. он не вређа чувара, само да свој положај не отежа. Кад види да је довољно удаљен од места, где му другови крађу врше, он се онда као бајаги почне трезнити, а кад стигне до полиције и апсе, учини се толико отрежњен, да власт обично не налази за нужно да га апси. А ако се поред тога за време вођења у полицију показао добродушан и није се полицијском органу одупирао, нити га овај могао као какву лопужу познати, онда буде обично пуштен са напоменом: „да му се то као првина прашта, али други пут тако што да не чини, јер ће бити кажњен“. Не пође ли му пак за руком да се пијанством претвара, онда обично бира таква сретства да га чувар јавне безбедности мора одмах и безусловно ухапсити. Та сретства, која су по закону кажњива, а помоћу којих обично лопуже спреме себи „пребивалиште за зиму — зимовник“ — јесу: увреда органа јавне безбедности, хулење вере и увреде владаоца. По тим се делима дотично лице мора одмах ухапсити и има увек своје дејство. С тога би се могло органима јавне безбедности препоручити, да омање увреде као н. пр.: увреде чувара, судова и других земаљских власти пречују. Нарочито пак онда, ако то нико други није чуо и ако за таку увреду не беше дато никаква повода, нити је имало смисла да се таква увреда изусту, но је само онако навлаш и хотично учињена. Не може ли се се узрок нанете увреде одмах открити, онда ваља знати, да је исти намерно забашурен, а орган јавне безбедности боље ће учинити да лупежу жељу не испуни и да дозволи, да оно буде што је овај хтео. Он треба да има на уму и да зна, да ту има нешто опаснијега и озбиљнијега, јер се зна, да нико није рад да иде од своје воље у затвор. У таквом случају, дакле, орган јавне безбедности треба да буде веома опрезан и кад прозрне намеру таквог једног лупежа, он онда ваља све и сва да употреби, те да овога веже и онемогући за бегство. За тим одмах треба да трага у близини за оним, што је овај у намери хтео да прикрије.

Да човек може лако бити ухапшен о томе нема никакве сумње. За доказ тога ево и једног малог примера: Један наш богаташ опклади се једном са другим опет богаташем, да ће он бити ухапшен, а да ништа незаконитога и неправичнога не учини. У тој цељи он се преобуче као коцкар и отиде у једну омању механу, где се обично олош скупља. Ту поручи једну чашницу ракије. Пошто је исту испио, позове механџију и баци предањ новчаницу од сто динара и — оде. И дојиста, није потрајало за тим ни десет минута, а он је био већ ухапшен, но доцније наравно пуштен кад се за праву истину дознало.

Кад је, дакле, овом нашем богаташу пошло за руком да буде ухапшен и ако ничега злог учинио није, онда је свакојасно и близу памети, да је једном извежбаном и препреденом лупежу то још лакше постићи, јер је њему то сасвим све једно, пошто ће он првом приликом што год недозвољеног и учинити, само ако то његови „виши“ циљеви захтевају. Корист и важност овога што је горе наведено, сама се по себи разуме. Чувари јавне безбедности треба вазда пред очима да имају, да присуство каквога лица на ономе месту, где се какво недозвољено и казнимо дело врши, може имати ма у ком погледу везе са самим делом. Ово је још извесније онда, ако дотични приликом доласка чувара, или ма кога другог лица даде од себе какав било знак, или ако се стара да ма на који начин на себе пажњу привуче.

Истина, у многим случајевима није могуће, да се намера лоповског-стражара предупреди, јер га н. пр. чувар јавне безбедности може доцније опазити, него што је њега стражар опазео, али свакојасно би била грешка да се и у том случају свако даље трагање напусти. Деси ли се н. пр. да некакав човек, који лежи хрчући на земљи, приликом приближавања чувара зазвизди, то ваља знати, да је онај, коме он стражари, већ извештен

да је опасност близу и да се то извешће не да више пореметити. Ако, дакле, иду два чувара заједно, као што је то у већим варошима обично, онда ваља један од њих да се позабави са оним што је звиждао, а други треба све и сва да употреби те да дозна: на коју је страну то звиждање упућено, па онда да трага брижљиво и савесно за самим местом где се крађа врши и даље све учини што нађе за сходно. Ако се пак само један чувар на лицу места нашао, онда ће он у већини случајева најбоље учинити, ако сигурно несигурним претпостави, т. ј. да претходно ухвати сумњиву индивидуу, па онда да потражим помоћ, која ће му ту индивидуу чувати, а он брижљиво да трага главну ствар. У многим случајевима довољно је, да се виче тако, да се на тај начин пробуде сви околни укућани и тиме сами себе спасавају од могуће несреће и штете. Учини ли се тако, као што је напред речено, онда ће се мало доцније увидети, да је нога стражара лопова, за коју је говорио да га јако боли, потпуно здрава; да је оно његово пијанство и посртање само симулација; да нема довољно легитимације о себи и своме занимању и најзад, кад се све оцени, видеће се, да је то само препреден и познат лупеж. А кад власт има у рукама једнога таког члана друштва, које је дотичну крађу извршило, онда јој је далеко лакше дочепати се и осталих његових чланова.

Најбољи је стражар лупежа женска и то понајвише девојче од 14—15 година. Женско је стрпљивије, пажљивије, и боље уме да проникне, а и присебније је од човека. Женска се не може ослонити у своју телесну снагу, у брзину својих ногу и личну своју одважност, али зато она то све надокнађује неуморном пажњом и необичном опрезношћу тако, да у згодном часу лукавством и разноврсном препреденошћу користи саме делу — што су све моменти, који су за стражарење лупежима као поручени и стварени.

Женска је мање сумњива од човека. Она изазива сажалеење, те јој се лакше и радије притиче у помоћ; а међутим ће се ретко кад десити да човек не понуди своје услуге женској, коју саму ноћу на улици нађе. Осим тога се зна, да је женска слабија од човека, те се она може лакше изговорити као да јој је позлило, или да се јако уморила, што је наравно женским својствено. Као што је речено, она се лакше умори, лакше пада у несвест и у опште лакше јој се притиче у помоћ. Она се може лако да изговори, као да ју је муж најурно, или да јој је случајно позлило, или да је без службе, куће и кућишта, те да с тога мора тамо—амо гладна да тумара. Ако је при томе још женска лепа, она онда тиме лакше привуче на се пажњу ноћног шетача, и ако је случајно овај што не упита, она онда пита њега бојаљиво и уплашено. Пита га, моли, тузи се да је болна преболна, да је без куће и кућишта, гладна и т. д., те се онда ретко кад може десити, да јој дотични неће у помоћ притећи, а она ће га на тај варљиви начин најпре и најлакше отпавити и одвести са онога места где се крађа врши и тако осујетити да се лоповима у траг уђе.

Као што је напред поменуто, све ово иде најбоље од руке шипарицама између 14—15 година. Оне обично у таким случајевима иду лагано и плачући. Наравно да је сваки, који тако сретне са сажалењем пита шта јој је? — а она јецајући обично прича, како ју је њена зла маћеха најурила, те сада не зна где ће наћи уточишта; кући својој несме и неће да иде, јер је тамо грдно злостављају. Прича да је баш тога дана тако бијена, да јој се на телу могу маснице видети. Па онда наивно засукује рукав, да покаже маснице, које у самој ствари и не постоје. За тим детињасто подиже и сукинице до колена да и ту као бајаги покаже трагове боја и т. д. — Све то не дејствује непријатно и одвратно на човека од сажалења, који истина не опазу никакве маснице, или какве друге трагове од боја, али зато округле ручице и беле ножице њене. При том се ова мала шипарица разговара са својим заштитником веома љубазно и наивно, и најзад изјављује своју готовност, да код њега ту ноћ преноћи — али се на једном предомисли, јер је чула лако звиждање, које јој је наговештавало да је крађа на миру свршена. Она се решава, да иде својој пријатељици на преноћиште — и нестаје је. Та и сваки од нас зна из свога сопственога искуства за такве и томе подобне случајеве; а таквих случајева има повише и врло се често дешавају, само што они, којима се тако што деси нерадо о томе причају.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

МИШЉЕЊЕ

О „једној неправилној пресуди“ штампаној у 14. броју нашега листа.

Уредништво је добило до 11. ов. м. ова пиема:

I.

На задатак штампан у 14. броју „Полицијског Гласника“ од 8. новембра т. г., на страни 3. и 4. „Једна неправилна пресуда“ слободан сам дати своје мишљење у следећем:

„Ова пресуда суда општине Ф. изречена по тужби Ристе Стокића, из Х. по кривици Тимотија Драчића, незаконита је из ових разлога:

1. Што суд општински и ако је имао признање Тимотијево ипак је требао утврдити постајање дела кратким увиђајем на лицу места а и вештачку процену покрађеног кукуруза, те би се у овом случају суд могао користити не само § 34. но и § 35. полицијске уредбе а и у пресуди то разложити онако, како то наређује § 40. полицијске уредбе а не само мотивисати пресуду на тужбу оштећеног и признање туженог јер овакова радња неправилна је и незаконита.

2. Ова пресуда незаконита је још и из ових разлога:

Када је суд општински у истој пресуди утврдио постајање дела и нашао, да је Тимотије за извршену крађу крив, па и пресуду по § 391. крив. закона донео и исту над Тимотијем извршује по §§ 15. и 16. полиц. уредбе, онда је требао Тимотија према околностима § 38. полицијске уредбе осудити и на полицијски надзор према § 320. под А и Б крив. закона.

Овакова пресуда суда општинског имала би се од надлежне власти поништити с тим, да суд под предњим примедбама поступи и другу пресуду заобразну закону донесе и даље шта треба по закону уради.

3. Када би у оваком делу имало испитати сведоке па исте по основи § 113. крив. судског пост. и заклетви, онда би требало поступити по одредби § 35. полицијске уредбе и заклетву од испитаних сведока захтевати и извршити по одредбама § 113. крив. суд. поступка, јер ове уредбе о заклетви у иступним делима нису укинуте.

Боља обавештења о овоме налазе се у распису г. министра унутрашњих дела од 19. јуна 1887. године ПБр. 5.653 а по коме је учињено обавештење на питање једног окружног начелства.

Овај се распис налази штампан у Зборнику 43 стр. 84. издатог од 1. јануара 1887. до 1. јуна 1888. године.

Ово је моје учтиво мишљење на предњи задатак.

9. новембра 1897. год.

Гроцка.

Учтив

Милорад Ж. Тутунџић.
практикант среза грочанског.

II.

Одговор

На задатак полицијским чиновницима о једној неправилној пресуди штампаној у броју 14. „Полицијског Гласника“ стр. 107.

1) Шта овако једној пресуди још недостаје? Тимотије је на своме првоме саслушању признао кривицу, али није се изјаснио, да признаје и количину украђеног кукуруза колико је тужиоц означио; требало је узети реч од туженога и о томе, па ако свесно не призна, онда да тужиоц и то законом доказима утврди.

Даље. Процена украђеног кукуруза није вршена, пошто се кривац није изјаснио, да вредност означену од стране тужиоца не спори, нити је о томе питао, као и ономе што напред рекох односно количине кукуруза.

По изложеном дакле, испит над окривљеним није довршен, нити је праведна пресуда у односу на плаћање кукуруза изречена, кад није поступљено у свему онако, како § 33. полиц. уредбе прописује, па ни у одмеривању казне, кад се не види да је суд при изрицању исте, имао на уму § 38. полиц. уредбе.

2) Нашта се кривац за иступну крађу има још осудити сем казне предвиђене у § 391. кривич. законика? На полицијски надзор 4 месеца; но ово има да изврши суд општински са општинским одбором а не сам суд, пошто је тако ставом четвртим § 4 а полицијске уредбе предвиђено.

3) И најзад, ако у извесноме делу имају и сведоци да се испитају то онда могу ли се они по основи § 113. кривичног суд. поступка и код полицијске власти закљети? Могу, пошто одредбе § 35. полиц. уредби о заклетви при иступним делима нису укинуте, и по томе да се оне саобразно одредбама § 113. кривич. поступка, које говоре о форми заклетве имају захтевати не само од сведока, но и вештака и у иступним делима.

Ово је објашњено расписом Господина Министра Унутрашњих дела од 19. јуна 1887. године ПБр. 5.653.

Владимир А. Симић.

деловођа суда општ. Алексиначке

Мишљење Уредништва. Поред ових мишљења, уредништво је у току ове недеље добило још: пет мишљења среских начелника, петнајст мишљења среских писара, и дванајест општинских писара. Но како су ова два мишљења прва стигла уредништву, то се она овде и излажу. Оба ова мишљења правилна су, само је прво мишљење у бољој форми изведено, у чему ни друго не оскудева. Мило нам је, што су објаснили ово: један званичник срески, и један деловођа општински, као људи, чији рад сведочи љубав и оданост своме позиву.

ДА ЛИ ЈЕ КРИВ?

Правницима на објасњење.

Циљ нам је, да говоримо о § 171. кривич. суд. поступка. Дакле, о *јемствоу*, која се дају за обвинјена лица, било у новцу, било у личности самих јемаца. Да би били разумљивији, навешћемо овде један конкретан случај. На сабору код цркве Т. у *гунгули* погинуо је један човек. Према овоме, дело је из § 162. крив. закона. Између више окривљених, окривљен је и О. познат домаћин и угледан грађанин. Дело за себе није признао, али је признао, да се нашао у оној гомили кад је убиство извршено. Довољно основа из § 121. кривич. судског поступка, — кад се поред тога, и друге околности у везу доведу — да се противу окрив О. кривична истрага продужи, и да се, за време исте из притвора брани. Кад је дело скоро на измаку било ислеђено и докази прибављени, дошла су код иследне власти два *јемца* и молила су, да се окрив. до окончања дела пусти у слободу на њихово *јемство*, навешћи: како је добар, честит и угледан грађанин, и да ће му имање пропасти, ако се у ово радно доба не пусти, да среди летину и учини оно, што као домаћин треба да учини у интересу свога имања и своје породице. Иследник, имајући на уму све ово, а познавајући и сâм окривљенога као честитог човека, уважио је разлоге јемаца и окривљеног О. на основу § 171. крив. суд. поступка пустио у слободу до окончања истраге, налазећи, да нема основа сумње, да ће то лице осујетити или отежати испит своје кривице ако се у слободу остави. Сад долази занимљива страна ове процедуре. *Један грађанин* тужио је иследника Министру Унутрашњих дела као највишој административној власти за то, што је окривљеног О. у слободу пустио. И Министар Унутрашњих дела налазећи ослоња у § 49. зак. о чинов. грађ. реда, одредио је *једног* комесара, да поред осталих, извиди и ово дело.

То је кратка историја ове радње иследникове.

Међу тим, кад је окривљени О. пуштен на *јемство* у слободу, дело ове кривице *опада* је ислеђено, и он је са *осталима оатужен* суду као учасник у извршењу овога дела. На основу ове тужбе и осталих *ислеђених* околности, суд је окрив. О. ставио под суд и у притвор. После тога (а можда и после саме осуде) и то на *неколико месеци*, иследник се од незаинтересованог лица оптужује: што је окрив. О. пустио на *јемство* у слободу, излажући, да је радња иследникова по томе била неправилна.

Стоји дакле, да окрив. О. *није дело признао*. Ал' и поред тога, с обзиром на све горе изложено, стоји и то, да се иследник у томе случају, вије *овиним* учинио нити је том његовом радњом учињена каква *неправда* на штету ма које стране, кад је окривљени О. правилно био *оатужен* и суду са осталима *сароведен*. (Дело, које је предвиђено за такве случајеве у § 127. крив. закона).

Мислимо, да је питање ово веома важно, и оно се своди цигло на ово двоје: 1.) Да ли се иследник *овиним* учинио, што је

окрив. на основу § 171. к. с. п. пустио на јемство у слободу, ~~над~~ дело није признао; и 2.) Да ли та његова *ранија* радња, *доцније*, по свршеноме делу код суда, кад су кривци и *осуђени*, подлежи каквој одговорности или не?

Радо ћемо штампати мишљења наших правника по овоме, јер ће оно расветлити оно, чему се хоће да да нарочити неки правац одговорности у радњи иследничковој.

ОБУКА ЖАНДАРМА

Да би се жандарми, као полицијски органи, што боље спремили у својој дужности, Управа града Београда, по одобрењу г. Министра унутр. дела, одредила је своје чланове г. г. Сретена Н. Ђорђевића и Николу М. Трпезића, који су их већ отпочели обучавати.

По програму, утврђеном у чланској седници, под председништвом г. Бадемлића управника, обука ова дели се на *општу* и *специјалну*. Прва обухвата опште појмове у погледу административне полиц. службе, а друга чисто спољну полицијску службу. Прву предаје г. Ђорђевић а другу г. Трпезић. Предавања су отпочела од 30. октобра тек. год.

Држећи се тачно нашег програма, ми не можемо пропустити а да не похвалимо ову лепу и корисну новину у београдској полицији.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

ПАВЛЕ ОРЕЉ

лопов.

Видите само овога Павла. Да га сретнете где на улици, помислили би, да припада каквом аристократском друштву. Спољашност његова тако је отмена, да неби човек помислио, да се под њом скрива опасан лопов, о коме и европске полиције

воде озбиљнога рачуна. Он је тако вешт и препреден, да би са часне трпезе, што оно веле, предигао богородичин покров. Родом је из Хрватске, где је поцрпео прво знање тога свога „заната“. Сад је тамо на издржању казне за многе његове лоповлуке. Колико смо дознали, он ће скоро издржати досуђену му казну, и пошто му је Београд остао „на срцу“, може нас насигурно удостојити „својом високом посетом“. У Београду је врло добро познат полицији и грађанству. Његово лоповско име обесмртила је позната похара у златним адиђарима, коју је главом он извршио у јувелирској радњи

г. Максе Антонијевића овд. Кад се накани да дође овамо, он неће ударити право на Београд, него заобилазним путем преко Шапца, Смедерева, Неготина, Кладова и т. д. То ће учинити за то, да му се планови не покваре, ако уђе у Београд, као оно „Цезар у Рим“. Ето, само смо му за то слику и донели, да израније упознамо наше читаоце са овим лоповским екземпларом, и да покажемо на њ прстом полицијским органима у унутрашности Србије, како би га по њој могли лако познати и спречили му његове лоповске смерове и планове. Нека их не забунује његова спољашност. Лопова за јаку па у — хапс.

ПОТЕРА

ЛУДВИК ТОТ

варалица.

Млад је. Нема му више од 16 година, а већ је тако препредена варалица, да му се диве и најстарији „мајстори“ у

томе занату. Варало је где је стигао. Због тих својих честих превара био је хапшен више пута. У Аустро-угарским апсанама добио је име: № 3990. Тамо се зликовци зову по одређеном им броју.

Лудвиков опис овај је: висок 162 см., лица бледа и дугуљаста; косе кестењасте боје; очи граорасте, и браде шпицасте. Због последњих извршених превара над многим лицима, тражи се и овим путем.

Држи се, да је овамо код нас свратио, па зато смо му слику и донели, да би га могао сваки видети.

Сад нема броја, али му је слика верна, те ће га по њој сваки врло лако познати и чувати га се.

ЛЕОПОЛД БРАРТНЕР — СЅМ

варалица.

Родио се у Пешти. По народности Јеврејин. Стар 25 година. Кретање му је отмено. Нежењен. Танак, висок и по своме држању у опште врло импозантан.

Да би јаснија слика била, доносимо овде у детаљима и његов опис. Лица дугуљаста; косе црне; чела висока; очију граорастих; зуба здравих а браде овалне. Говори само немачки. Због једне извршене преваре тражи се, за то му је на овоме месту слика и истакнута. У затвору се звао: број 3806.

Слика је Леополдова са свим верна, тако, да га по њој може свако познати.

С тога препоручујемо свакоме грађанину да га се добро чува а полицијским органима да на њега мотре.

АНТОН ФЛОРИЈАНЦ

лопов.

Антон је по занату молер. Рођен у Аустро-Угарској. Има 32 године. Висок је; лице округла. Од особених знакова има на лицу, с десне стране поред носа, један младеж у величини зрна сочивог. Говори језицима: немачким, мађарским и словачким а зна по мало и српски.

Он је у друштву са својом женом, Маријом Бебел, извршио опасну крађу на с њом заједно и побегао. Држи се да су обоје дошли овамо у Србију или у Бугарску.

Због ранијих учињених кривица Антон је затворен и уведен под бр. 193 казн. протокола.

Његова је жена Марија још врло млада. Тек јој је 17 година. Високог раста; лица округла. По све плава.

Слика је Антонова верна, тим више, што је сликан на нај-модернији начин, јер му се и профил види, и ми је доносимо ради пажње полицијских органа, а и ради наших грађана, да се чувају од оваких индивидуа што нам са стране долазе обмотани у јагњећој кожи.

Маријине слике немамо, али се поред њега и по опису може лако ухватити.

Димитрије Марковић из Крњева окр. подунавског и **Милосав Миловановић** из Таора окр. ужичког, осуђеници — побегли су са рада из Љубичева б. ов. м. у вече. Димитрије раста је маленог, косе и бркова црних, у лицу црн, очију црни мали и жмирави, носа малог и шиљастог, стар око 25 година. Милосав је раста високог, косе смеђе, лица дугуљастог, очију плавих, бркова ретких и плавих, стар око 24 године. Пронађене бегунце упутити под јаком стражом Управи града Београда с позивом на број 24.037 или управи државне ергеле у Пожаревац бр. 3.372.

Никола Ђорђевић, слуга, извршио је паљевину, три сена своје газди Миловану Милићу из Дражња; за тим још две у срезу космајском и побегао. Никола је стар 40 година омален, црномањаст, брија се, образа сувих; глуп је. Од одела има на себи гуњ и чакшире од црног сукна, на ногама опанке а на глави црвен фес. Овај Никола опасан је зликовац, јер је до сад два пут осуђиван, једном за убиство и паљевину на смрт, па је био помилован. Наређује се живо тражење. Нађеног треба стражарно спровести начелнику среза грочанског с позивом на № 11.723.

Обрен Јовановић, осуђеник београдског казног завода, 11. тек. мца побегао је са рада из Топчидера. Обрен је родом из Падежа, окр. моравског. Има 21 год.; средњег раста; округлих образа; чела обична; смеђе косе, бркова и обрва. — Препоручује се тражење. Нађеног треба спровести управи београдског казног завода с позивом на акт № 6140 или Управи гр. Београда с позивом на акт № 24290.

Котарска област у Земуну, актом својим од 26. пр. мес. Бр. 11299, доставила је Управи града Београда: да је Душан

Јовичић, наш војни бегунац, побегао из тамошње стражаре, пошто је украо једном њиовом стражару: чизме у вредности 12 фор. и цепни сахат у вредн. 2 фор. Он је родом из Градске (биће ваљда Гроцке. Ур.). Стаса је средњег, округла лица, црних очију, правилна носа, црне косе, смеђег лица и мало од богиња у лицу рапав. Бркова нема. Нађеног треба стражарно упутити Управи гр. Београда с позивом на Бр. 22751.

Станко Богосављевић, парчетар Петра Пауновића, ћурчије из Рипња, однео је 14. пр. мца 8 комада кожуха — обушака у општину рушањску, где је наплатио 30 динара вересије и 30 дин. примио капаре па онда отишао незнано куда. Он је стар 26—27 год, Стаса је средњег, у лицу црн, бркова дугачких црних и мало грбав. Од одела има: кожух, кратки капут, ципеле и шешир чохани. — Ко Станка пронађе, нека га спроведе Начелству окр. подунавског с позивом на № 18901 или Управи гр. Београда, с позивом на № 24070.

Апостол Миленковић, надничар из Прокупља, кажњен је због горосече на два месеца дана затвора, на плаћање таксе и других трошкова. Он је побегао из Прокупља незнано где. Апостол има 22 год., стаса је средњег, у лицу пегав, у опште плав. Носи немачко половно одело. — Наређује се тражење. Нађеног спровести начелству округа топличког с позивом на Бр. 5968, или Управи гр. Београда на акт № 24156.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Поп — разбојник. Ово, што ћемо овде у кратко да испричамо, догодило се у јужној Италији пре извеснога времена. Велико изненађење код тамошњих становника, изазвало је хапшење једнога попа по имену Маљана. Овај поп оптужен је: да је стајао на челу једне разбојничке чете, која је на све стране харала и отимала. На неколико недеља пре, но што ће поп бити затворен, добио је један богати трговац у Н. писмо од чувенога хајдучког арабаше Рике, који се у томе времену био налазио у оној околини. У писму тражио је харамбаша од тога трговца, да му на извесно место остави 1.000 златних лира. Ако то у остављеном року не учини, претио му је, да ће га живог одерати. Трговац, чим је ово писмо добио, спреми. новац, али у исто време извест и најближу полицијску власт. Тачно у одређено време, дошао је трговац на означено место и новац оставио. Међу тим је и полиција дигла потеру. Мудро и опрезно опколили су жандарми целу ону околину. Време лагано протичаше. Војници са највећом пажњом очекиваху онога, који ће по новац доћи. И дојиста појави се из једне чџесте човек. Лагано се приближаваше месту где је новац био остављен. Освртао се на све стране, да га ко год не вреба. Тек да подигне камен, испод кога је новац лежао, опколе га војници и ухвате. Како беше изненађење код свију, кад у место злогласнога Рике, познаше смерног попа Маљана. Признао је, да је он то писмо писао; да је до сада многе на тај начин опљачкао, и да он већ одавна врши дужност арабаше код једне разбојничке чете. За то је поп осуђен судовима на доживотну робију.

РЕЦЕНЗИЈЕ НА ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

Неслужбени вечерњи лист Српских Новина, у 7. броју доноси:

„Полицијски Гласник“, тако се зове лист, који је покренут пре три месеца, а намењен је чисто полицијској струци. Уредништво тога листа, чијим уређивањем управља нарочити редакциони одбор, послало нам је све досадање бројеве свога органа, из којих смо могли стећи уверење, да циљ, ради којег је лист покренут, не само није промашен, већ нам сваки број даје све више доказа, да редакциони одбор смишљено и ревносно врши своју задању. Досадашњи бројеви „Поли-

„Гласника“ донели су низ лепих чланака, који се могу уврстити у праву науку и упутства за полицијске органе, при разним иследним кривичним случајевима, нарочито му служи за препоруку сарадња нашег одличног криминалисте г. Тасе Миленковића, чија су писма из Берлина пуна лепа материјала за организацију полицијске службе. „Полицијски Гласник“ донео је и слике садашњег министра унутрашњих дела г. Јеврема Андоновића и његовог претходника г. Мике Кр. Борђевића, с кратком биографијом њиховом и уверењем, да и садашњи г. министар неће му одрећи своју моралну потпору, коју он допста заслужује,

„Полицијски Гласник“ доноси редовно у сваком броју слике зликоваца, коцкара, лопова, те је тако и ширем грађанству пружена могућност, да се будући им је познат лик њихов, чува додиром с њима и, можда, буде и на руци полицијској власти, да се те поварене и опасне индивидуе похватају и спетљају на сигурно место.

Дакле, не само полицијски чиновници, којима је „Полицијски Гласник“ искључиво намењен, већ и само грађанство требало би да својом материјалном потпором обезбеди живот оваком листу, који је у нас лепа повинна. Не морамо ваљда напомињати, да се та материјална потпора састоји у претплаћивању.

„Општинске Новине“ службени лист суда општине града Ниша у 45. броју од 26. октобра т. г. доноси:

„Полицијски Гласник“. — Под тим именом почео је ове године излазити у Београду стручан лист, који уређује г. Н. Димитријевић. На њему ради чувени и уважени српски криминалиста, г. Таса Миленковић. До сада је изашло 12 бројева. Нарочито смо се уздржали, да изрекнемо свој суд о њему, чекајући да видимо како ће се уређивати и хоће ли одговарати своме задатку. Досадашњи дванаест бројева потпуно су оправдали наше мишљење, да је „Полицијски Гласник“ заиста једна потреба, која се давно осећала. Полицијски и општински чиновници наћи ће у њему поуке и упутства за рад. Од колике је помоћи најбоље утврђује факт, што је већ неколико коцкара похватао по сликама, које је тај лист донео. Шира публика, такође, наћи ће у њему интересантне и научне чланке. Трговци нарочито моћиће наћи поуке, које су им веома потребне да знају све марифетлуке коцкарске.

С тога „Полицијски Гласник“ топло препоручујемо читалачкој публици, а нарочито полицијским и општинским органима, ако желе, да се у својој служби усаврше како ваља, те да у свакој прилици знају шта им ваља радити.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Г. Милутин Степановић, благајник министарства иностраних дела, предао нам је на употребу албум од преко 60 фотографија разних зликоваца и коцкара. Албум је остао од покојног му брата Мијаила Степановића, који је, вршећи полицијску службу са особитом вољом саставио овако богат албум. Г. Милутину хвала, а покојном Мијаилу нека је трајан помен међу нама.

Г. Павле Денић, професор војне академије, обећао нам је дати на употребу свој албум криваца, кога је саставио док је био управник вароши Београда, и ми ћемо се њиме користити чим га будемо добили. Хвала му на пажњи.

Још једном, одговарамо онима, што траже наш лист а новац не шаљу, да му се не може слати док не пошаљу претплату.

Ж—Љу Крагујевац. Хвала Вам на пажњи коју нам указујете, али Ваш се рукопис не може употребити пошто је о истом било у 7. броју нашег листа.

Понова молимо све скупљаче да нам врате онај вишак бројева што им је слат до 10. броја, јер нам за састав комплета не достају бројеви од 3. до 10-ог броја закључно.

Исправка. У прошлом броју а у рубрици „Полицијске Рефлексије“, погрешком слагача и непажњом коректора, подкрале су се две крупније погрешке. Тако, на страни 106-ој а у реду петом стоји: власт, имање, живот и т. д. а треба да је част, имање, живот и т. д. — На истој страни, а у реду 17. и 18. стоји: из „Тасиних Писама“ од именованог Тасе Миленковића и т. д. а треба да је: „из Тасиних Писама“ од поштованог г. Тасе Миленковића и т. д. Молимо читаоце да ове погрешке исправе.

Ћ Њ И Ж Е В Н О С Т

Добили смо на приказ: „Из душе народне“, од Анд. Глигорјевића и „Јелисавка, Обилића мајка“ од Мих. Сретеновића. Оба ова дела издата су накладом наше вредне књижаре В. Валожича. У њима су верно нацртана предања нашег народа. Писци су изнели нашој омладини онај чаробан бисер, који нам показује мајке у — бајци, а најлепшим данима наше младости. Препоручујемо топло оба дела пажњи наших младих читалаца, јер ће у њима наћи забаве и лепе моралне поуке.

„ПОЛИЦАЈАЦ“

Готов је. За који дан биће разаслат онима, који су се за њ јавили и новац послали. Молимо и друге наше скупљаче, да прикупе новац и пошаљу га што пре уредништву „Полициј. Гласника“.

ИЗРАЂУЈЕМО НАЈБОЉЕ И НАЈЈЕФТИНИЈЕ

УНИФОРМЕ ЗА ПОЛИЦИЈСКЕ ЧИНОВНИКЕ

КРОЈ И ИЗРАДА ИЗВРСНА.

Највеће стовариште за спрему, као што су: капа, нарамњак, сабља, кајас, темњак, рукавице, мамузе, несесери за пут и за јело, чутурице и т. д.

Најновији ценовник и мустре шаљемо на захтев бесплатно. — Молимо за што веће поручбине

МОРИЦ ТИЛЕР И КОМП.

ДВОРСКИ ЛИФЕРАНТИ

Њ. В. Краља од Србије, Њ. В. Цара и Краља Аустро-Угарске, Њ. В. Краља Грчког, Њ. В. Шаха персијског, Њ. В. Престолонаслед. грчког и Њ. В. Надвојводе Јосифа.

Београд, Краљ-Миланова улица (Теразије) бр. 9.